

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7ECdo/48/2015
Identifikačné číslo spisu:	1413214159
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1413214159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: R. P., bytom Y., zastúpená PAICEK LEGAL, s.r.o., Panská 17, Bratislava, IČO: 36 834 904, proti povinnému: Cestovná agentúra BDT plus s.r.o., Kresánkova 9, Bratislava, IČO: 31 398 154, zastúpený Mgr. Borisom Lisým, advokátom so sídlom v Bratislave, Klariská 7, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 15 Er 3964/2013, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. augusta 2014 sp. zn. 21 CoE 171/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Povinný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV uznesením z 19. decembra 2013 č. k. 15 Er 3964/2013-99 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV pod sp. zn. 15 Er 3964/2013 o zastavení exekúcie. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že sú tu iné dôvody, pre ktoré exekúciu nemožno vykonať. Konkrétne z obsahu notárskej zápisnice napísanej na Notárskom úrade JUDr. Kataríny Pohronskej, so sídlom Grösslingova 6-8, Bratislava, pod sp. zn. N 343/2013, NZ 23549/2013, NCRI 24033/2013 zo dňa 12. júla 2013 (ďalej len „notárska zápisnica“) ako exekučného titulu je zrejmé, že na strane povinného vystupuje obchodná spoločnosť - Cestovná agentúra BDT plus s.r.o., konajúca prostredníctvom konateľa: R. P., rod. F., Y., pričom táto istá osoba (konateľ povinného) je zároveň druhou zmluvnou stranou, oprávneným, t. j. osoba konateľa povinného je totožná s protistranou oprávneného, ktorí mali uzavrieť ústnu dohodu o užívaní nehnuteľností zo dňa 31. júna 2007 bližšie špecifikovaných v predmetnej notárskej zápisnici. Dátum uzavretia dohody o užívaní nehnuteľností deň 31. jún 2007 neexistuje. R. P. nemohla účinne vystupovať ako osoba oprávnená a zároveň zmluvná strana zmluvy o užívaní nehnuteľností (vlastník nehnuteľností) a zároveň v opačnom procesnom postavení ako konateľ povinného a druhá zmluvná strana zo zmluvy o užívaní nehnuteľností (užívateľ nehnuteľností). V takom prípade, ak vystupuje na strane oprávneného, nemôže zároveň vystupovať ako druhá strana - konateľ povinného, nakoľko de facto uzatvára zmluvu sama so sebou, ide o konflikt (kolíziu) záujmov ako je to uvedené v § 21 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej len O.s.p.) za právnickú osobu nemôže konať ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby. Za ďalšie okresný súd zistil, že v čase uzatvorenia ústnej dohody o užívaní nehnuteľností, ktoré sú predmetom vypratania, t. j. v júni 2007 R. P. nebola konateľkou povinného, nakoľko z výpisu z Obchodného registra je zrejmé, že R. P., rod. F., sa stala konateľkou povinného od 4. októbra 2007. Nemohla teda platne konať v mene povinného - Cestovná agentúra BDT plus s.r.o. a uzatvoriť v jeho mene vyššie uvedenú dohodu, platne uznať záväzok vyplývajúci z tejto dohody o užívaní nehnuteľností. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom pre vyššie špecifikované vady. Na základe uvedeného vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň vyhovel návrhu povinného a povolil odklad exekúcie (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku) do právoplatného rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie.

2. Krajský súd v Bratislave uznesením z 26. augusta 2014 sp. zn. 21 CoE 171/2014 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Stotožnil sa s jeho názorom, že notárska zápisnica je nespôsobilým exekučným titulom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že pokiaľ notárska zápisnica ako exekučný titul neobsahovala jej základnú zákonnú náležitosť v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. prejav vôle povinného s jej vykonateľnosťou, nemôže byť považovaná za spôsobilý exekučný titul. Z notárskej zápisnice bolo preukázané, že jej spísania sa zúčastnili obchodná spoločnosť Cestovná agentúra BDT plus s.r.o., so sídlom Devínska cesta 36, 841 04 Bratislava, IČO: 31 398 154, konajúca prostredníctvom konateľa: R. P., rod. F., Y. ako povinná osoba, pričom táto istá osoba (konateľ povinného) je zároveň druhou zmluvnou stranou, oprávnenou. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti Cestovná agentúra BDT plus s.r.o., so sídlom Devínska cesta 36, 841 04 Bratislava, IČO: 31 398 154, mal odvolací súd za preukázané, že v čase uzatvorenia ústnej dohody o užívaní nehnuteľností v júni 2007 R. P. nebola konateľkou spoločnosti. R. P., rod. F., sa stala konateľkou povinného od 4. októbra 2007. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že R. P. nemohla konať v mene povinného - Cestovná agentúra BDT plus s.r.o. a uzatvoriť v jeho mene vyššie uvedenú dohodu a platne uznať záväzok vyplývajúci z tejto dohody o užívaní nehnuteľností.

3. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie oprávnená pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. pred 1. júlom 2016, ktoré odôvodnila podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Oprávnená namietala, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorú vyvodzovala z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Konkrétne súd nevysvetlil, na základe čoho, akých dôkazov ustálil skutkový stav, že dohodu o užívaní nehnuteľností za povinného uzavrela oprávnená; nevysvetlil, prečo na hmotnoprávny vzťah uplatňuje procesnoprávne ustanovenie (nesprávne právne posúdenie). Napokon sa odvolací súd nevysporiadal ani s námietkou oprávnenej o odňatí možnosti konať postupom súdu prvej inštancie. Oprávnená žiadala uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému súdu.

4. Povinný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Dovolací súd preto prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas dovolateľka (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

8. V danom prípade dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a povolení odkladu exekúcie do právoplatného rozhodnutia o zastavení exekúcie. Toto uznesenie nevykazuje znaky niektorého z uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné, ktoré sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

9. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené konštatuje, že oprávnenou podané dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľov domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

10. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

12. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza. Dôležitými hľadiskami pre konštatovanie o odňatí možnosti konať pred súdom sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či procesný úkon, z uplatnenia ktorého bol účastník vylúčený, mal podstatný vplyv na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu, ani v ňom vyslovený právny názor, s ktorým sa účastník nestotožňuje.

13. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože je založené na nesprávnych skutkových a

právnych zisteniach. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.

13.1 Dovolací súd nedospel ani k záveru, že k namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom došlo nedoručením návrhu povinného na zastavenie exekúcie oprávnenej, ktorá tak nemala možnosť v konaní pred súdom prvej inštancie vyjadriť sa k tvrdeniam povinného. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že k návrhu povinného na odklad exekúcie zo dňa 26. novembra 2013 sa oprávnená vyjadrila podaním z 5. decembra 2013, z čoho vyplýva, že podania povinného žiadajúce súd o odklad exekúcie boli oprávnenej riadne doručené. Pokiaľ sa A. F. (ako žalobca v 1. rade) a H. F. (ako žalobca v 2. rade) podaním zo 4. decembra 2013 domáhajú žalobou vylúčenia veci z exekúcie, povolenia odkladu exekúcie a jej zastavenia, bolo na základe postupu v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava IV na rok 2014 (viď č. l. 108-110 spisu) skonštatované, že ide o vec, o ktorej nemôže rozhodnúť exekučný súd a vec musí byť náhodným výberom zapísaná do registra „C“. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že podaním z 18. marca 2014, teda už po rozhodnutí súdu prvej inštancie sa oprávnená domáha zastavenia exekúcie. O tomto návrhu však doposiaľ exekučný súd nerozhodol, takže aj jeho prípadné nedoručenie odvolacím súdom vo svetle daného prípadu nepovažoval odvolací súd za okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o odňatí možnosti oprávnenej konať pred súdom.

14. Napokon pokiaľ dovolateľka tvrdí, že napadnuté uznesenie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), uplatňuje síce relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (R 54/2012).

15. Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.